

holde sig til enkelte Sider af Forhørsakterne, som kunde kaste en Smule formildende Lys over de triste Forhold, der have været raadende paa „Hebron“. Derfor skulle Justitsministeren og det ærede Medlem, der tale paa Regeringspartiets Vegne, ude omkring i Landet komme til at staa med det Ansvar, at de ved deres Udtalelser her og ved hele deres Stilling i denne Sag have staaet som Forvarere for et Opdragelsessystem, som alle sunde, rettænkende Mænd og Kvinder paa det skarpeste fordømme, og Forhold saa utilbørlige og skamløse, som de ikke findes paa noget andet Børnehjem i Landet, Forhold saa oprørende, at de maatte kræve med Rette, da Kampagnen rejstes, at den paagældende Kvinde blev suspenderet fra sin Stilling. Dette Ansvar skal Regeringspartiet komme til at staa med. Om alle dets Medlemmer ville tage det paa sig, bliver et andet Spørgsmaal.

Resultatet af Debatten her og Kampagnen i Pressen og paa Møderne er, at der er tilvejebragt en Bevægelse, som det maaske ikke havde været muligt at faa tilvejebragt uden netop ved denne Kampagne, en Bevægelse, som tvinger Samfundet til i denne Sag at gøre sin Skyldighed. I det Arbejde, der nu forestaar for at gennemføre de positive Krav til en bedre Børneopdragelse, vil man finde os lige saa beredte, som hvor det drejede sig om at drage de slette Forhold frem til Kritik.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem bliver ved at sige og paastaa, at han aldrig har sigtet Fru Bransholm for at være Hermafrodit, men i samme Aandedræt siger det ærede Medlem om Dr. Larsens Erklæring, at den Tid skal nok komme, da der vil være en Kreds af andre Læger og Videnskabsmænd, som vil drage den Erklærings Rigtighed i Tvivl. Hvorledes det ærede Medlem vil faa disse to Ting til at stemme med hinanden: at denne Erklæring, der udsiger, at Fru Bransholm ikke er Hermafrodit, skal nok drages i Tvivl og vise sig at være gal, og at det ærede Medlem dog ikke har paastaet, at Fru Bransholm er Hermafrodit, det maa jeg tilstaa gaar langt over min Forstand.

Men i denne Forbindelse vil jeg gerne nævne en lille Ting endnu, og det er, at det ærede Medlem brugte, som han har gjort mange Gange i disse Dage, den Vending, at dette eller hint er ikke blevet afkræftet. Vi andre have den Opfattelse, at naar der opstaar Spørgsmaal om, hvorvidt en Ting er passeret eller ikke passe-

ret, saa spørge vi, naar Sagen er undersøgt og alle Oplysninger foreligge: Er dette eller hint blevet bevist, eller er det ikke bevist? Det ærede Medlem derimod tager det paa den Maade, at naar han har fremsat en Paastand, en Klage, eller naar nogen af dem, han har ført i Marken, har fremsat en Klage, saa staaer denne Klage fast og har fuld Gyldighed og Lødigheid, indtil Klagen er bleven afkræftet. Nu ere for øvrigt overmaade mange af Klagerne, ja de allerfleste, blevene afkræftede.

Men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, hvor vanskeligt det ærede Medlem saa er; thi naar han først fremsætter den Paastand, som han utvivlsomt har fremsat, at Fru Bransholm er mere Mand en Kvinde, hvis man ikke maa bruge Ordet Hermafrodit, og der saa fremkommer en Lægeerklæring, som siger, at hun er en fuldkommen normal skabt Kvinde, saa siger det ærede Medlem — det sagde han for lidt siden —, at denne Lægeerklæring afkræfter ikke hans Paastand.

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sabroe: De Betragtninger, jeg har gjort gældende vedrørende Fru Bransholm, have fundet Tilslutning i en Del af Pressen. Man har fundet, at der var og maatte bestaa et Vekselvirkningsforhold mellem Fru Bransholms Tilflugt til disse raffinerede Straffe og hendes Natur, og at det vilde være uforstaaeligt, at en Kvinde, der var sund og frisk i alle Henseender, vilde kunne tillade sig Udøvelsen af disse Straffe. Foruden Vidnesbyrd om disse Straffe foreligger der Vidnesbyrd fra en Række Mænd og Kvinder, der have været forargede og i høj Grad have undret sig over det underlige Forhold, som denne Kvinde stod i til andre. Jeg overlader ganske til Justitsministeren og dem, der slutte sig til ham i denne Sag, at mene, at den Adfærd, Fru Bransholm har udvist, er en saadan, som vilde være en god, naturlig og sund Kvinde værdig.

Maa jeg blot, inden jeg slutter, sige, at den højtærede Justitsministers ret mærkelige Forhold til Sandheden i denne Sag fremgaar ogsaa af, at da han forrige Gang talte, sagde han, at Pigerne i Forhørene havde oplyst, at naar de syntes bedre om Hundens Mad, var det, fordi Hunden fik Leverpostej. Det staaer ikke noget Sted i Forhørene. Naar Justitsministeren siger